

COPA D'EUROPA A MESTALLA: REAL MADRID, 2-PORTO, 1

La il·lusió blanca

Josep Orts

Dimecres 21, a les 21,45 hores, el senyor Hackett, àrbitre anglès, feia el xiulet inicial del partit d'anada de vuitens de final de la Copa d'Europa de campions de lliga de futbol. El lloc, Mestalla; els equips, el F.C. Porto, campió portuguès, i el Real Madrid C. de F., campió espanyol. El motiu, la sanció imposada al Real Madrid per la UEFA, com a conseqüència dels incidents ocorreguts la passada temporada en l'encontre Real Madrid-Bayern de Munic, la qual sanció establia que l'equip madrileny hauria de disputar aquesta eliminatòria a més de 350 Km. de la capital castellana.

Mestalla visqué, en aquesta nit madrilenya, un dels rebentons més sonats dels últims temps. Més de 50.000 entrades venudes, entre Madrid i València, i un negoci més que redó per als revenedors. Fins a 30.000 pessetes s'arribaren a pagar per una tribuna, quan en taquilla resultava *només* per mil duros. Quasi dos centenars d'autobusos, avions especials, trens i gran quantitat de turismes particulars ompliren València i Mestalla dels més de 30.000 castellans vinguts per donar suport al seu equip. La resta dels espectadors, valencians de diferent condició. Des del fanàtic futbolista que no se'n perd ni una fins aquell que no va mai al futbol tret del dia que el Madrid visita Mestalla. La resta: una gentada desitjosa de gaudir-patir un miratge en directe i de blanc: copa d'Europa a Mestalla. L'autoengany, de fet, resultà ser perfecte: *només* calgué apel·lar

l'*espanyolitat compartida* i el color de la camiseta dels equips. Si de cas, hi havia encara, el mecanisme compensatori que legitima totes les frustracions acceptades: la guinda autòctona, el valencià Tendillo, defensa central del Madrid.

Les més de 20.000 entrades que no utilitzà directament el Madrid es posaven a la venda en les taquilles de Mestalla la vesprada del dilluns, dia 19. A les dues hores s'havia esgotat el paper i començava a funcionar el negoci del mercadeig. Ben curiosament, en el moment en què ja havia esdevingut totalment impossible de trobar cap entrada en cap de lloc, es feia públic que el partit seria televisat. Per trobar una entrada, no valien les influències ni les re-

comanacions. De fet, fins el mateix president de la Diputació de València, **Antoni Asunción**, hagué de passar per taquilla. Conten les llengües llargues que alguns diputats tornaren l'entrada que algú els havia reservat en assabentar-se que l'havien de pagar. I conten, també els bocafluixos, que el president de la Generalitat, **Joan Lerma**, no assistí al partit perquè no fou invitat formalment pel Real Madrid. I que l'alcalde, **Pérez Casado**, es refredà aquella nit, més o menys voluntàriament, i tampoc no hi assistí, per fer costat a **Lerma**, encara que hi envià, en el seu lloc, el regidor **Puente**. Qui sí que era a la llotja presidencial, al costat del president del Madrid i ben a la vora del comte de Barcelona, don **Juan de Borbón**, fou el delegat del govern central en el País Valencià, el geògraf **Eugenio Burriel**.

¿El guanyador? En primer lloc, el despert i viu president del València,

El conseller Rafael Blasco, madridista de pro, no es va perdre la cimera.

senyor **Tuzón**, que comanda l'economia valenciana —del club— a la perfecció. De fet, el València no para, dia a dia, de reduir dèficit. Dels més de cent milions de pessetes que ingressà el Madrid pel partit, el València s'embutxacarà un dotze per cent. Exactament i curiosament, el mateix percentatge que es queda *la casa* en les travesses

ultraconservadora i antivalencianista. **Gaspar Rosety**, de l'equip de **José María García** en Antena 3, escrivia, en el diari dretà, el mateix dia del partit: «El Real Madrid, aunque los kilómetros digan lo contrario, juega en casa y muy en casa. Valencia siempre ha sido blanca por naturaleza, especialmente en el fútbol». No li cal cap certificat a l'es-

munal, sembla que ritual al Santiago Bernabéu, que jo no entenia i que cap castellà no em sabé explicar. La descripció seria la següent: Eeeeeeehhhhhhhh, eeeeehhhhhhhh, eeehhhh, ¡¡cabrón!!; eeeeehhhh, eeehh, ¡¡cabrón!! ¿Qui? Doncs, no ho sé, certament. I, seguidament, «hala Madrid, hala Madrid».

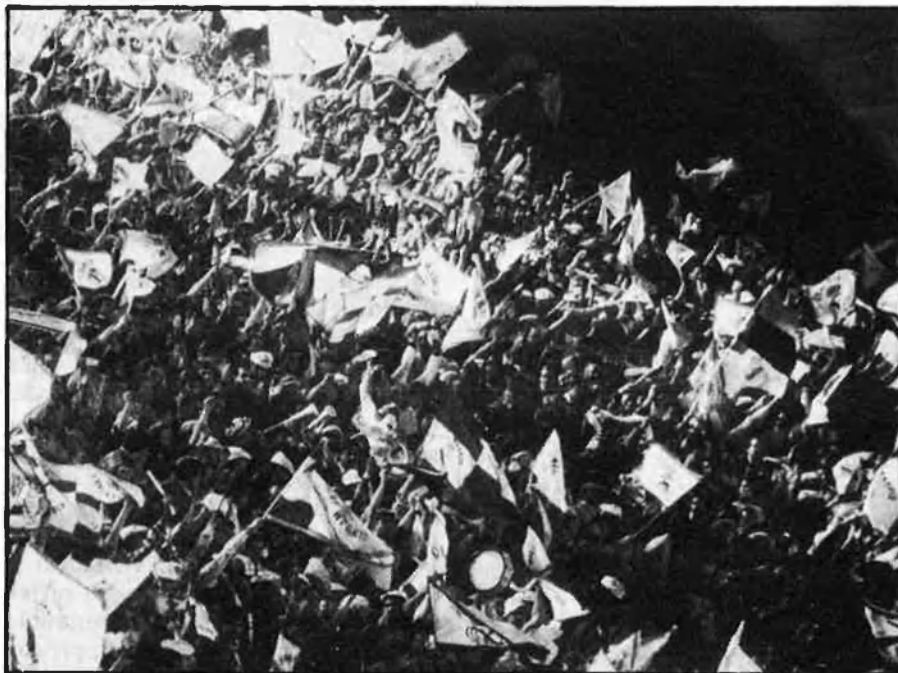
Pel que fa al joc, a l'esport en si mateix, cal destacar sens dubte, que el Madrid, tot i tenir davant un autèntic representant del gran futbol, del futbol dels millors, demostrà —a pesar de tots els pesars— que és un equip de projecció europea, un conjunt que pot arribat al cim més alt. El Madrid d'enguany és un equip d'una immensa personalitat, capaç de remuntar un partit en vint minuts tot canviant de sistema de joc sobre la marxa. Un bloc conjuntat a l'entorn d'una sòlida línia de mitgers de luxe en la qual destaca, sobretot, **Michel**, l'interior dret, sens dubte, el millor migcampista ofensiu del futbol d'ara en tota Europa.

Amb tots els respectes: el Madrid actual, de no canviar les coses —i ben bé que ho celebrariem— no té rivals de talla a l'Estat espanyol, i ben poquets a la resta del continent. Ha tingut la desgràcia, però, d'haver-se de trobar amb el Porto en vuitens de final, quan allò més lògic hauria estat esperar aquest enfrontament en semifinals o la final continental. Com deia molt gràficament un espectador neutral: «Xé, estos madrilenyos dels collons sí que van al bou, no com els d'ací, que per arribar a la porteria contrària necessiten Déu i sa mare».

Un partit que se'ls havia emboirat amb el gol de l'argelí Madjer, —¿vindrà al Barcelona?— van saber i van poder pegar-li la volta, amb dos gols fruits de futbol de pressió, de la vella escola: el futbol que fa ressuscitar el Madrid en la Copa d'Europa, quan passa necessitats; el futbol per l'ala, amb dos extrems clàssics —no debades **Llorente** és nebot de **Gento**— i un davanter centre que entra a trencar, **Carlos Santillana**, un ariet també de la vella escola, de l'escola de **Zarra**, **Lángara** i **Ansola**.

Ho acaba de fer possible un arbitratge típicament anglès, permissiu fins al límit en el joc dur i el treball de colzes.

Personalment, allò que més em va doldre fou la impressionant xiulada que s'escoltà en el camp quan el marcador electrònic assenyalà el 2-0 del Barça davant els moscovites del Dínamo. ¿Qui xiulava? ¿Madrilenys o valencianís? □

Les grades del Mestalla mostraren un blanc distint, o no tant.

dels trinquets. No debades el president del València s'ha fet gestor econòmic-esportiu a la llotja de Pelayo, la catedral de la pilota valenciana.

El pròleg del partit

Dos fets a destacar en els prolegomens de l'encontre. D'una banda, els estira-i-amolla entre el Real Madrid, la Federació Espanyola de Futbol, la TVE i altres clubs peninsulars que jugaven a la mateixa hora que el Madrid-Porto. Sembla que, al remat, deu milions per a Real Sociedad de Sant Sebastià i dos per al Rayo Vallecano madrileny van tancar el tracte. El Barça, que disputava a la mateixa hora el partit de copa de la UEFA enfront del Dínamo de Moscou, es quedà amb un pam de nas. Ni un duro. **Nicolau Casaus** s'ha afanyat a buscar-ne la causa: ¡Viva Espana y olé!

L'altre aspecte d'aquest pre-partit ha estat la gran acollida, autènticament fervorosa, que gran part dels aficionats merengues, del València, han dispensat al Madrid, símbol tradicionalment antivalencià. A destacar, en primer lloc, la gran campanya del diari *Las Provincias*, de declarada militància

mentat escolà del **García**: efectivament, blancs des de la mateixa fundació del club.

L'endemà del partit, el mateix diari tornava a fer ballar la trompa amb un sucós titular sobre la jornada madrilenya: «Valencia no era Valencia, que era Madrid». Però no solament havia estat el conegut madrilenyisme de *Las Provincias*. La mateixa vesprada del dia del partit, dimecres, un locutor de ràdio, **Quique Garcés**, ho explicava més claret encara. Després d'informar sobre l'estat del trànsit en la carretera de Madrid a l'altura de l'entrada a València, s'acomiadava dels oients, hem d'entendre que *afectuosament*: «Buenas tardes, queridos oyentes, y que esta noche en Mestalla gane Espana».

El partit

El Madrid fou rebut, en saltar al terreny de joc, amb una ovació de gala, quasi com si fos el València en dia de Falles i enfrontant-se al Barça. El Porto, contràriament, amb una traca de crits, xiulets, udols i, fins i tot alarits. No cal enganyar-se, em pensava que l'estadi s'assolava. I tot seguit, tots a una veu, una bramadissa desco-